

ΒΑΛΤΕ ΕΔΩ ΜΙΑ ΕΞΥΠΝΗ ΜΟΧΘΗΡΗ ΑΤΑΚΑ

HANNAH NICOLE ΜΑΧΗΡΕΡ Η ΣΥΝΕΡΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΑΡΜΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ, #1 στο BookTok

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ:
ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ

ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Κομμένα κεφάλια κρέμονταν από το ταβάνι... και το ένα από αυτά ανήκε στον Τρίσταν Μάβεριν.

Ο Αλέξανδρος Γουλιέλμος Βασιλικός ξύπνησε αλαφιασμένος, με τη μικροσκοπική καρδιά του να χτυπάει δυνατά στο γλοιώδες πράσινο στήθος του. Ανήσυχος πίεζε δυνατά με τα ποδαράκια του τα μαξιλάρια στο μικρό, επίχρυσο κρεβάτι του, κι όταν γύρισε να κοιτάξει, κάτω από εκεί όπου ξεκουραζόταν, τον άντρα που κοιμόταν στο κρεβάτι, ηρέμησε κάπως βλέποντας το στέρνο του Τρίσταν Μάβεριν να ανεβοκατεβαίνει ρυθμικά και ένα ελαφρύ ροχαλητό να ξεφεύγει από τα χείλη του καλύτερου του φίλου.

Ένας φριχτός εφιάλης. Αυτό ήταν όλο.

Ο Αλέξανδρος δεν θα έδινε καμία σημασία στο όνειρο, αλλιώς θα τρελαινόταν αν προσπαθούσε να επικοινωνήσει αυτό που είχε ονειρευτεί με μια αναθεματισμένη λέξη τη φορά. Είχε ήδη ξημερώσει, τα πουλάκια τιτίβιζαν χαρούμενα έξω κι εκείνος είχε ξυπνήσει...

Η ΣΥΝΕΡΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΑΡΜΑ

Για άλλη μια μέρα, στο σώμα ενός βατράχου.

Ήταν ένας εντελώς διαφορετικός εφιάλτης – ή τουλάχιστον έτσι πίστευε παλιά. Σε αυτή τη δεκαετία που είχε περάσει να θρηνεί την παλιά του ζωή ως άντρας, ο Αλέξανδρος είχε ανακαλύψει ότι υπήρχαν και μερικά χρήσιμα πράγματα στο αδιέξοδο που βίωνε.

1. Δεν χρειαζόταν να αντιμετωπίζει τις εξαντλητικές προσδοκίες των άλλων στο να είναι πάντα γενναίος και ιπποτικός (γιατί ποιος λογικός άνθρωπος θα περίμενε ποτέ από έναν βάτραχο να είναι οτιδήποτε από τα δύο;).
2. Δεν χρειαζόταν να γεμίζει τις σιωπές με άχρηστες συζητήσεις (μάλιστα, είχε ανακαλύψει ότι στις περισσότερες περιπτώσεις μία και μόνο λέξη επαρκούσε).
3. Ήταν αρκετά μικρός για να μπορεί να μπαίνει κρυφά οπουδήποτε ήθελε μέσα στο μέγαρο και να έχει τους φίλους του από κοντά (και δεν ήταν υπερβολή ότι οι φίλοι του χρειάζονταν κάποιον να τους προσέχει).
4. Συχνά οι άνθρωποι ξεχνούσαν ότι κάποτε ήταν κι εκείνος άνθρωπος, και έτσι έριχναν τις άμυνές τους όταν έκαναν εξομολογήσεις, έλεγαν τα μυστικά τους ή εκμυστηρεύονταν τα συναισθήματά τους. (Κάθε μέρα ήταν και μια καινούργια διασκέδαση!)
5. Και τέλος, και αυτό ήταν σίγουρα το πιο απολαυστικό, μπορούσε να παρατηρεί τον καλύτερό του φίλο, τον Αχρείο, έναν άντρα που ο Αλέξανδρος δεν θεωρούσε ότι θα άνοιγε ποτέ την κρύα, κλειστή καρδιά του ώστε να ερωτευτεί πραγματικά βαθιά και παράφορα την Ίβι Σέιτζ.

Μια στριγκλιά ακούστηκε από το βάθος του διαδρόμου και ο Τρίσταν ξύπνησε αλαφιασμένος, όπως είχε ξυπνήσει και ο Αλέξανδρος λίγες στιγμές πριν. «Μα τους ερημότοπους, ποιος τσιρίζει;» μούγκρισε βραχνά και γύρισε να κοιτάξει τον Αλέξανδρο με ανέκφραστο πρόσωπο. «Μία από τις αδελφές Σέιτζ είναι, καλά δεν λέω;»

Είχαν περάσει δύο εβδομάδες από τότε που η Γενναία Φρουρά είχε επιτεθεί στο μέγαρο, από τότε που είχαν αρπάξει την έγκυο χλαμυδοσαυρίνα και από τότε που η μητέρα της Ίβι, η Νούρα, είχε επιστρέψει από τα αστέρια όπου κρυβόταν όλα αυτά τα χρόνια. Δύο ολόκληρες εβδομάδες από τότε που η Ίβι και ο Τρίσταν δεν μιλούσαν – εν μέρει εξαιτίας της απρόβλεπτης επίδρασης που είχε η Ίβι πάνω στη μαγεία του Τρίσταν και εν μέρει, ο Αλέξανδρος ήταν βέβαιος γι' αυτό, επειδή οι δυο τους θα προτιμούσαν να χτυπάνε το κεφάλι τους στον τοίχο παρά να αντιμετωπίσουν τα ανομολόγητα συναισθήματά τους.

Ή, όπως ο Αλέξανδρος προτιμούσε να αποκαλεί τη σιωπηλή απόφασή τους να αποφεύγουν ο ένας τον άλλον ως το *βασανιστήριο των υπολοίπων*.

Ο Τρίσταν μούγκρισε εκνευρισμένος, έδωξε από πάνω του τα σκεπάσματα και φόρεσε το πουκάμισο που ήταν πεταμένο στην καρέκλα δίπλα στο καινούργιο του γραφείο. Καταφέρνοντας με κάποιον τρόπο να συγχρονιστεί τέλεια με τη Λίσα Σέιτζ, που μπόκαρε μέσα ξαφνικά χαχανίζοντας, για να σταματήσει απότομα μόλις είδε τα ξινισμένα μούτρα του Τρίσταν.

«Η Ίβι έχει πει ότι, αν κάνεις τέτοιες γκριμάτσες, τα μούτρα σου θα μείνουν πάντα ξινισμένα, λόρδε Τρίσταν» είπε η Λίσα και χαιρέτησε τον Αλέξανδρο.

Ο Αλέξανδρος σήκωσε το βατραχίσιο ποδαράκι του και

Η ΣΥΝΕΡΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΑΡΜΑ

τη χαιρέτησε κι εκείνος. Η Λίσα Σέιτζ ήταν σκέτη απόλαυση, όπως όλα τα παιδιά που δεν τα είχε αγγίξει ακόμη η φρίκη της ενηλικίωσης.

Και ο ξεπεσμός της κοινής λογικής.

«Ωραία. Μου αρέσει το πρόσωπό μου έτσι» μούγκρισε ο Τρίσταν, χώνοντας το πουκάμισό του στο χαλαρό παντελόνι του, καθώς η Λίσα πήγε να τραβήξει τις σκούρες βαριές κουρτίνες για να μπει φως από τα παράθυρα.

Το κορίτσι γύρισε και τον κοίταξε μουτρωμένο καθώς μπήκε μέσα το φως του πρωινού. «Προτιμάς τα μούτρα σου έτσι; Γιατί;»

«Μου αρέσει να δείχνω θυμωμένος και τρομακτικός» είπε ο Τρίσταν και έχωσε τα πόδια του στις πολυφορεμένες μπότες του.

Η Λίσα έσφιξε τα χείλη της πριν μουρμουρίσει: «Μα δεν είναι δυνατόν. Δείχνεις σαν να χρειάζεται να πας τουαλέτα».

Ο Αλέξανδρος, που από μέσα του γελούσε, άρχισε να γράφει με μανία μία λέξη σε ένα από τα πλακάτ του – κάτι που ήταν δύσκολο στην αρχή, όταν ο Τρίσταν τού είχε προτείνει για πρώτη φορά την ιδέα, έχοντας γεμίσει το γραφείο και κάθε δωμάτιο με καλαθάκια και μικρά πλακάτ, μόνο και μόνο για χάρη του Αλέξανδρου. Τις πρώτες φορές, ο γραφικός του χαρακτήρας ήταν φριχτός, όμως μετά από δέκα χρόνια πρακτικής εξάσκησης κανείς δεν είχε πρόβλημα να αποκρυπτογραφήσει τι ήθελε να πει.

Σήκωσε περήφανα το πλακάτ του.

ΝΑΙ

«Θα πετάξω καθεμία από αυτές τις αναθεματισμένες πινακίδες αυτή τη στιγμή!» είπε θυμωμένος ο Τρίσταν. Ήταν μια

κούφια απειλή – μια απειλή που ο Τρίσταν την είχε επαναλάβει αμέτρητες φορές μέσα στα χρόνια και που ο Αλέξανδρος γνώριζε ότι ο φίλος του δεν θα τολμούσε ποτέ να υλοποιήσει.

«Λίσα!» Άλλη μια γλυκιά φωνή ακούστηκε από τον διάδρομο. «Έχει πρωινό για σένα στην κουζίνα». Ο Αλέξανδρος αναγνώρισε τη φωνή της Ίβι Σέιτζ, που είχε πρόσφατα προαχθεί σε μαθητευόμενη του Αχρείου.

Κι αν ο Αλέξανδρος δεν είχε ήδη αναγνωρίσει το πρόσωπο στο οποίο ανήκε η φωνή, το μόνο που χρειαζόταν ήταν να ρίξει μια ματιά στο πόσο είχε κοκαλώσει ο Τρίσταν μόλις την άκουσε, λες και άλλη μία λέξη της θα μπορούσε να τον σπάσει στα δύο.

«Θα έρθεις κι εσύ για πρωινό, λόρδε Τρίσταν;» Η Λίσα τον κοίταξε απορημένη και μετά γύρισε στον Αλέξανδρο και του έσκασε ένα πλατύ, αθώο χαμόγελο.

Ο Τρίσταν κοιτούσε επίμονα την πόρτα, σαν να επιθυμούσε να παρέμενε μακριά η Ίβι. Όμως ο Αλέξανδρος γνώριζε πολύ καλά την εσωτερική πάλη του φίλου του για να ξέρει ότι ο Τρίσταν ευχόταν την ίδια στιγμή η Ίβι να διαβεί το κατώφλι. Όλο αυτό είχε καταλήξει σε μια μαζοχιστική τελετουργία ανάμεσά τους τις τελευταίες δύο εβδομάδες, ή τουλάχιστον αυτό πίστευε ο Αλέξανδρος.

Ομολογουμένως, ο «Αχρείος» έριχνε κλεφτές ματιές στη νεαρή γυναίκα συνέχεια· αυτό δεν ήταν καινούργιο. Είχαν ξεκινήσει σαν βλέμματα περιέργειας, σαν επιστήμονας που μελετούσε ένα δείγμα σε εργαστήριο, μετά διστακτικά είχε αρχίσει να την κοιτάζει επίμονα με ενδιαφέρον, ώσπου είχαν φτάσει στην παρούσα κατάσταση – γνήσια αγωνία και απελπισμένα καρφώματα. Ωστόσο οι τελευταίες δύο εβδομάδες είχαν οδη-

γήσει σε ένα καινούργιο αποκορύφωμα το βασανιστήριο στο οποίο υπέβαλλε τον εαυτό του ο Τρίσταν. Το τελευταίο δεκαπενθήμερο, ο Αχρείος κρυβόταν πίσω από γωνίες, χασομερούσε έξω από πόρτες και έστηνε αυτί σε κάθε τοίχο πίσω από τον οποίο βρισκόταν εκείνη.

Όλα αυτά δεν διέφεραν και πολύ από τις παλιότερες συνήθειές του...

Αν εξαιρέσουμε τους αναστεναγμούς.

«Θα πάρω το πρωινό μου στο γραφείο μου». Ο Τρίσταν κοινοστάθηκε πριν φτάσει στην πόρτα. «Η αδελφή σου... πρόκειται να έρθει να σε πάρει;»

Η Λίσα κούνησε το κεφάλι αθώα. «Όχι. Απλώς επιστρέφει από μια δουλειά».

Η έκφραση του Τρίσταν δεν άλλαξε, όμως στα μάτια του κάτι άστραψε. Κοίταξε το μικρό κορίτσι με βλέμμα αυστηρό, αλλά μαλάκωσε καθώς λύγισε στο ένα γόνατο για να την κοιτάξει στα μάτια. «Τι εννοείς, μικρό διαολάκι; Τι είδους δουλειά;»

Η Λίσα σήκωσε αδιάφορα τους ώμους και έδειξε με το χέρι της την πόρτα, από όπου είχε ακουστεί η φωνή της Ίβι. «Είπε απλώς ότι έπρεπε να βγει έξω μαζί με την Κίλι και ότι εγώ δεν μπορούσα να πάω μαζί τους».

Στον Αλέξανδρο δεν προκάλεσε καμία έκπληξη το σφιγμένο σαγόνι του Τρίσταν ή η ολοφάνερη ανησυχία που σκίαζε τα σκοτεινά του μάτια. Οι εχθροί είχαν εντοπίσει το μέγαρο και παντού σε όλο το Ρένεντον υπήρχαν αφίσες με το πρόσωπο της Ίβι, όπου την είχαν επικηρύξει για ένα πολύ σημαντικό ποσό. Η μόνη προστασία που είχαν πια για να κρατάει μακριά τη Γενναία Φρουρά ήταν ένα άλσος από δέντρα με αγκαθω-

τά κλαδιά, που το είχε φυτέψει ένας κηπουρός που είχαν βρει στη μαύρη αγορά και το οποίο είχε αποδειχτεί αποτελεσματικό εμπόδιο για να κρατάει τους άντρες του βασιλιά μακριά από τις πύλες του μεγάρου. Ο κίνδυνος ήταν πραγματικός. Και ήταν μεγάλος.

Και πάλι, όμως, το ότι η Κίλι ήταν μαζί της –η επικεφαλής της φρουράς του Αχρείου– ήταν μια ένδειξη ότι η Ίβι μάλλον δεν θα διέτρεχε ιδιαίτερο κίνδυνο. Η νεαρή γυναίκα είχε τοποθετηθεί σε αυτό το πόστο για πολύ σοβαρούς και πολύ βίαιους λόγους.

Λογικά, ο Αλέξανδρος ήξερε ότι δεν χρειαζόταν να ανησυχεί. Υπέθεσε ότι και ο Τρίσταν ίσως το γνώριζε αυτό, και αν και ο Αλέξανδρος δεν ήταν παρά ένας βάτραχος και δεν ήξερε να διαβάξει τις σκέψεις των άλλων, όταν κάποιος περνούσε κάθε στιγμή, κάθε ημέρας, για δέκα χρόνια να παρατηρεί άμεσα κάποιον άλλον, γινόταν κατά κάποιον τρόπο ένας οξυδερκής παρατηρητής. Αλλά αυτό δεν είχε ιδιαίτερη σημασία.

Δεν χρειαζόταν να είσαι ειδικός για να κοιτάξεις τον Τρίσταν Μάβεριν και να καταλάβεις ότι το συναίσθημα που έβραζε μέσα του ήταν η πιο αγνή μορφή θυμού.

Όμως ο Τρίσταν δεν φάνέρωσε τι αισθανόταν στη Λίσα, που τον κοίταξε με έγνοια με τα μεγάλα καστανά μάτια της. «Μιας και η Ίβι είναι τόσο απασχολημένη, μήπως να πιούμε σήμερα το τσάι μας, λόρδε Τρίσταν;»

Ο Τρίσταν φάνηκε να ανακουφίζεται με την αλλαγή του θέματος, καθώς συγκατένευσε. Στα χείλη του χάραξε ένα ελαφρύ μειδίαμα. «Μπορώ να αναβάλω την απογευματινή μου εξάσκηση στη σκοποβολή».

Η Λίσα τσίριξε χαρούμενη και πήγε προς την πόρτα – χωρίς

Η ΣΥΝΕΡΓΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΘΑΡΜΑ

να ξέρει, ευτυχώς, ότι οι στόχοι σ' εκείνη την εξάσκηση σκοποβολής ήταν οι ίδιοι οι ασκούμενοι.

Καθώς ο Αλέξανδρος και ο Τρίσταν έβλεπαν να εξαφανίζεται το σκούρο κεφαλάκι της Λίσα Σέιτζ, στο άδειο και άχαρο δωμάτιο έπεσε μια βαριά ατμόσφαιρα. Ο Τρίσταν αναστέναξε πριν πάει να ανοίξει την ντουλάπα για να βγάλει κάτι που ο Αλέξανδρος ήξερε ότι είχε πολύ μεγάλη σημασία για τον φίλο του.

Στα χέρια του ο Τρίσταν κρατούσε το μαντίλι που η Ίβι τού είχε δώσει σ' εκείνη τη μοιραία πρώτη συνάντηση. Ο Αλέξανδρος παρατηρούσε με θλιμμένη συμπόνια τον φίλο του, καθώς εκείνος έφερε το μαντίλι στο πρόσωπό του και έκλεισε τα μάτια του.

Ήταν πολύ λυπηρό ακόμα και για έναν καταραμένο βάτραχο να βλέπει αυτό το θέαμα.

Ο Αλέξανδρος Βασιλικός έστρεψε την προσοχή του στο πάτωμα ενώ ο φίλος του πενθούσε μια μοίρα που ο Αλέξανδρος ορκιζόταν ότι μπορούσε να αποτρέψει.

Αν ήταν μόνο αρκετά άνθρωπος για να βάλει ένα τέλος.

ΠΡΟΣΦΕΡΕΤΑΙ ΑΜΟΙΒΗ

Η Μαθητευόμενη του Αχρείου καταζητείται για προδοσία (ήπιας μορφής), ζημιές σε μαγικά ακίνητα (υποτιθέμενες) και για ένα περιστατικό με χρήση μάφιν ως όπλου (εξακριβωμένο). Συνοδεύεται συχνά από έναν γκρινιάρη βάτραχο (εστεμμένο, επικριτικό). Απαντάει στις προσαγές «Ίβι» και «Μην το κάνεις».

Η Ίβι Σέιτς δεν σχεδίαζε να γίνει το δεξί χέρι του πιο τρομακτικού κακού του βασιλείου. Τη μια στιγμή έκανε αίτηση για μια θέση αρχάριας υπαλλήλου που υποσχόταν «ελαφριά γραφειοκρατία και περιστασιακούς αποκεφαλισμούς» και, την επόμενη, βρισκόταν χωμένη μέχρι τα γόνατα σε μακελειό μαγείας, σχέδια δολοφονιών και έναν εντελώς ακατάλληλο έρωτα για το βλοσυρό αφεντικό της, που είναι μια κινούμενη καταστροφή με θεληματικό πηγούνι.

Το να είναι η παρατρεχάμενη του κακού δεν ήταν ποτέ μέρος του πενταετούς σχεδίου της. Αλλά από την άλλη πάλι... ούτε ήταν και το να ερωτευτεί τον Αχρείο.

Μια μαγική κωμωδία γραφείου με στριμμένα αφεντικά, αναιδείς βατράχους και συναισθήματα-που-σίγουρα-δεν-υπάρχουν.

ΥΠΟΨΗΦΙΟ ΓΙΑ ΤΟ ΒΡΑΒΕΙΟ ΤΟΥ ΚΟΙΝΟΥ
ΣΤΗΝ ΚΑΤΗΓΟΡΙΑ ΚΑΛΥΤΕΡΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ
ΡΟΜΑΝΤΙΚΗΣ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟΥ (2025)

www.minoas.gr

9 786180 261776
ISBN 978-618-02-6177-6
ΚΩΔ. 23048